Sportivi sub cupola Academiei

SPORTUL — neabătut aliat al sănătății omului

Am în față un exemplar dintr-o broșură, modestă ca înfățișare dar de un prețios conținut. E documentul de constituire a Societății române de medicină sportivă, relatarea celei dintîi ședințe, din anul 1932, și statutele de început.

Un mănunchi de medici, conștienți de însemnătatea educației fizice și de marile valențe profilactice ale sportului, au întemeiat societatea de medicină sportivă, fundamentată pe studii și cercetări științifice și, în același timp, pe o activă asistență medical-sanitară în specialitate.

Printre membrii fondatori cu rol activ, alături de savanții de mai tîrziu, Iuliu Hațieganu și Ștefan Milcu, am deslușit și numele cu frumoasă rezonanță în medicina de la noi : Emil C. Crăciun, atunci un tînăr cadru didactic în învățămîntul medical superior, azi un consacrat om de știință.

Membru de onoare al Academiei de Științe Medicale a Republicii Socialiste România, fost director al Institutului de anatomie patologică „Victor Babeș" și fost profesor la Institutul Medico-Farmaceutic din București, membru afiliat la „Royal Society of Medicine" (Londra), membru de onoare la „Ceskoslovenska lekarska spolecnost i. J. E. Purkyne", membru de onoare la Société Anatomique de Paris și membru corespondent al Societății Unionale de anatomie patologică din Moscova, profesorul dr. docent Emil C. Crăciun este acum o personalitate științifică și venerabil autor al unor lucrări de specialitate cu largă circulație internațională.

— Vă numărați printre cititorii celei dintîi organizații științifice românești pentru sprijinirea sportului. Este vorba de o prezență întîmplătoare sau de afinități de vocație și practică directă ? — l-am întrebat pe interlocutorul nostru.

— Am să vă povestesc un detaliu intim din începuturile mele de viață, care suplinește certificatul de naștere al vocației mele pentru exercițiul fizic... La vîrsta de patru ani, l-am însoțit pe tatăl meu, într-o convalescență ce-i fusese prescrisă de savantul Gheorghe Marinescu, care avea să-mi devină, mai tîrziu, profesor și îndrumător științific, și care-l tratase de o astenie nervoasă. Astfel am ajuns în satul Odaia-Bursucani, locul natal al familiei tatălui meu, în fostul județ Tutova, unde am participat din plin la terapia prescrisă : plimbări zilnice în pădure, multe ore în aer liber, în singurătățile ozonate ale naturii. Acolo am învățat eu, la acea vîrstă crudă, să cunosc cu adevărat pădurea și farmecul ei măreț, acolo am băut zilnic apă din izvor, acolo am deslușit cum se deosebește gorunul de stejar, girneața de tufan, după cum, tot atunci și tot acolo, am deprins sentimentul de a trăi în vraja naturii, voluptatea sacră a libertății trupului și a cugetului, plăcerea și binefacerile exercițiului, ale mișcării.

Un an mai tîrziu, eram turist montan în Bucegi, evoluasem deci, de astă dată purtat în circă de catîr sau așezat în șaua calului de munte, în drumeția noastră care începea odată cu vara și se încheia în miezul toamnei, pe ruta ce ne pornea de la Sinaia și ne purta pînă sus, în depărtări, către înălțimile Omului și ale Peșterii Ialomiței.

În liceu, apoi, la „Dimitrie Cantemir" din București, i-am fost elev marelui dascăl într-ale gimnasticii, acel ilustru Nicolae Velescu, care ne îndemna cu vorba și ne înaripa cu pilda marilor sale isprăvi sportive, după cum ne înghiontea cu cel de-al șaselea deget de la mîna dreaptă (într-adevăr, Nicolae Velescu avea șase degete la mîna dreaptă !) pentru a fi și la gimnastică deopotrivă de seriosi și de sîrguincioși ca la studiul matematicii, la fizică sau la latină.

Ei, dar timpul fuge, nu stă de fel locului...

Închiriam bicicletă cu ora, de la acel vestit Alois Pucher, cel care a organizat întîiul velodrom din lemn la București, după cum, tot el, a făcut o ispravă la începutul secolului nostru, de necrezut pentru acele vremuri în care omenirea prefera să trăiască fără emoții : a plecat pe bicicletă de la București și în zece zile a ajuns la Paris.

Împreună cu un vechi și valoros coleg, doctorul Ionel Pavel, profesor și academician și el, în anii săi de consacrare științifică, cel care, liceean încă, a înființat întîiul club sportiv românesc, „Coltea", devenindu-i, la vîrsta de 16 ani, președinte, am întemeiat clubul sportiv al mediciniștilor, cu secții de box, de scrimă, de fotbal și de tenis, căruia l-am asigurat chiar terenuri proprii.

Clubul a activat între anii 1920 și 1924, întreținut băneste din rețeta realizată de la serățele dansante și balurile studențești pe care le organizam în sala Eforie, cea mai încăpătoare și mai selectă sală a vremii. Un alt coleg, doctorul Florian Ulmeanu, azi medic și profesor universitar, președintele de acum al Societății române de medicină sportivă din cadrul Uniunii societăților de științe medicale din țara noastră, lucra și lupta cu noi.

Am practicat apoi înotul, vslitul și pescuitul sportiv, de-a valma cu studenții americani, în anii 1924—1925, aflat la specializare peste Atlantic, în domeniile de antrenament ale cluburilor sportive studențești de pe lîngă „Johns Hopkins Hospital" din Baltimore și-apoi la „Harvard Medical School" din Boston.

La Paris, jucam tenis — îndeletnicire cu caracter strict intim, de fel prins în competiții, dar am avut privilegiul să-i văd jucînd și să-i cunosc destul de aproape, direct, pe René Lacoste, pe Jean Borotra, pe Susanne Lenglen, William Tilden, americanul care devenise acel faimos „Big-Bill", cum îl răsfățau yankeii pe acest campion care-și făcuse o echipă cu care cutreiera lumea sub forma unui autentic „circ de tenis", pe Nicolae Mishu, fostul campion de tenis al României, ale cărui servicii în cimp, lovituri pornite ca din cavitatea unei linguri, impresionau publicul și-i înspăimîntau pe adversari.

În țară, cu frații Mavrichi și cu Emil Pălăngeanu, am practicat schiul.

...Anii au trecut, s-au încălecat în decenii, dar nu m-au gîrbovit. Sportul m-a apărat continuu și eu îi sînt recunoscător. Aliat continuu și devotat al organismului omenesc, sportul își exercită influența asupra tuturor sectoarelor cu o eficiență care se reflectă în însăși întreținerea și păstrarea sănătății.

Și dacă la aceste valențe adăugăm și rolul educativ moral al sportului, atunci aproape că se cuvine să-i polelm diploma unei existențe de înaltă valoare etică, cu pulberea de aur a virtuților unanim recunoscute de-a lungul generațiilor, — a încheiat valorosul om de știință cu care ne-am întreținut pentru cititorii noștri de azi.

Și poate că n-ar prisosi să adăugăm, acum, că împreună cu publicistul Gheorghe Epuran, d-sa a redactat lucrarea „Alimentația sportivului", care s-a bucurat de o largă circulație, promovînd o ediție epuizată într-un timp record.

Savant cu lucrări care beneficiază de un prestigios itinerar în lumea medicală internațională, profesorul dr. docent Emil C. Crăciun aduce sub cupola Academiei nu numai bogata sa erudiție dar și dimensiunile unei experiențe cu care întreține un climat convingător și, de multe ori, contaminant în folosul sportului.

V. FIROIU

Duminicile unui nesportiv

PATINOARUL

Am urmărit duminica trecută, cu încîntare, pe patinorii de pe gheața artificială de la Floreasca. E un spectacol stenic și pitoresc, care reconfortează pe oricine după o săptămînă de muncă. Ce înseamnă însă cele cîteva ore de alunecare pe oglinda sclipitoare a patinoarului, asta o știu mai cu seamă pasionații acestui sport plin de noblețe și frumusețe artistică. Ajunge să vezi cum plutesc trupurile pe patine, felul cum desenează largi volute, sau repezi zigzaguri, grația, ca un alint de aripă, a rotirilor pe spații reduse, spre a-i invidia pe cei ce au învățat să se dea pe gheață. Cred că beția pe care o produce patinajul este, în alb, ceea ce e, în purpuriu, delirul bachic : nu numai o satisfacție a mișcării și a vitezei, ci și o plăcută senzație, fortificatoare a încrederii în puterile noastre, de stăpînire a legilor echilibrului.. Am citit, cîndva, niște mărturii despre uimirea trezită de primele biciclete, ca și despre chiotul ce țîșnea din piepturile celor care izbuteau să se țină drepți pe ele. Ceva asemănător se petrece, probabil, și cu patinele, a căror artă se învață la fel de ușor ca bicicleta, chiar dacă presupune mai multă răbdare decît ciclismul.

Numai că patinajul e mult mai vechi decît ghidonul și roțile în spițe zvelte. Se pare că tracii își puneau niște căluși de lemn la încălțări, un fel de patine rudimentare, cu care alunecau pe gheața rîurilor prefăcute de ger în hotele diamantine. Cred că fantezia copiilor le va fi născocit, fiindcă ea este aceea care la fel cu fantezia artistului, zămislește jocul, descoperind năstrușnicii greu de conceput de către oamenii maturi.

La Floreasca am văzut și mulți copii pe gheață. N-am văzut însă destui spre a dobîndi convingerea că patinajul este chiar un sport de masă. Și e păcat că nu este, o dată ce pentru lunile lungi de iarnă puține alte prilejuri sînt mai ademenitoare, mai utile pentru dezvoltarea omuleților, mai lipsite de pericole ca patinajul : stadioanele se află în orașe, tineretul este controlat permanent, patinele fortifică nu numai gleznele, ci și simțul estetic în plină evoluție, constituind așadar o excelentă supapă și orientare pentru energiile ce se acumulează vulcanic la vîrstele de creștere.

Dacă n-au lipsit, oricum, copiii de pe patinoarul de la Floreasca, a lipsit, în schimb, o muzică adecvată antrenamentelor și agrementelor pe patine. O muzică adecvată alunecării pe gheață, care se așterne aidoma unui covor sub picioarele patinorilor. Dar catifelarea acestui covor n-o dă decît muzica, aleasă de oameni cu gust, pentru plămădirea neobservată a gustului micilor și marilor sportivi amatori.

George SBÂRCEA

SPORTUL magazin

„O PICĂTURĂ ÎNTR-UN OCEAN"

Într-o curte cu o căsuță veche și o grădiniță înverzită, prin cartierul dintre Mecet și Matei Voievod, stă liniștit, depănîndu-și în gînd amintiri, un bătrîn încărunțit de vremuri, dar încă drept și falnic, ca un stejar. Născut într-una din toamnele dinaintea lui 1900 în comuna Rusănești de Jos, din județul Romanați, a ajuns acum respectabila vîrstă de 73 de ani. E unul dintre supraviețuitorii luptelor de la Mărășești din 1917, decorat cu „Merite Ostășești" clasa I, la aniversarea celor 50 de ani de la eroicele bătălii. E unul dintre pionierii sportului românesc, a cărui viață se împletește cu primele file ale mișcării noastre sportive organizate, E FOSTUL MEU PROFESOR DE SCRIMĂ.

N-are nici o importanță dacă pe mine mă cheamă Dumitru Raiciu, Stefan Slăvescu, Petre Havaleț, Petru Voicu, Cornel Georgescu, Mia Măglașu sau Petre Petrescu din București ; Sorin Poenaru, Dinu Paisie, Octavian Vintilă sau Cecilia Neagu din Ploiești ; Mihai Echimenco sau Nicolae Dumitrescu din Constanța, dintre sutele de elevi care i-au trecut prin mînă în cei peste 50 de ani de practică.

Sînt mulți cei care trec prin dreptul porții sale și nu-l cunosc, sau l-au uitat. Eu, însă, și alături de mine toți cei care au fost elevii lui, nu-l vom putea uita, pentru că ION POPESCU a știut să trezească la noi toți entuziasmul vîrstei și să-l stimuleze, în mod deosebit. A știut să promoveze dintre noi și campioni, dar, în primul rînd, a știut să facă din elevii săi oameni de caracter, creînd întotdeauna în jurul său un climat de muncă și bunăvoie, instructiv și sănătos. Toți elevii săi au practicat scrima cu dragoste și pasiune, împrumutînd mentalitatea dascălului lor,întotdeauna optimist și răzbătător, depășind opreliștile.

★

A îndrăgit sportul din fragedă copilărie, cînd, în comuna sa, a început să participe la întrecerile de trîntă și călărie, organizate anual, primăvara, dobîndind o pasiune pentru activitatea fizică, ce avea să nu-l mai părăsească toată viața.

În afara trîntei și călăriei, mai învăța, autodidactic înotul — în Olt — și aruncarea cu prăștia. Dar dintre toate „disciplinele sportive" care animau copilăria micului oltean din Romanați, ce care-l atrăgea în mod deosebit era lupta cu ciomagul, pe care o vedea adesea la niște pîndari veniți de peste munte, dintre cei ce păzeau ville și cîmpurile de pe malul Oltului. Dar pe aceasta o învăța numai trăgînd cu ochiul. Și cum marile pasiuni ale copilăriei se nasc întotdeauna din curiozitate și la el s-a întîmplat aevea fenomenul.

La vîrsta de 12 ani, micul Ion Popescu din Rusănești, a plecat ca ucenic de cojocărie la Caracal, unde timpul de joacă a dispărut, rămînînd doar pasiunea ce avea să-l facă optimist. La 18 ani, prin moartea tatălui, s-a văzut împovărat cu răspunderea conducerii unei familii de șase persoane. A urmat primul război mondial, care l-a purtat, ca tînăr recrut și ca elev în școala de ofițeri de rezervă, pe front, în primele linii de luptă. Abia în 1919, după terminarea războiului, în atmosfera de relaxare generală, a putut de curs pasiunii pentru exercițiul fizic din primii ani ai copilăriei sale și s-a înscris la întîiul cros din țară, organizat la 7 martie, clasîndu-se pe locul 1. Tot atunci a intrat în școala militară de educatori fizici, dînd, în sfîrșit, frîu liber pasiunilor care-i rodeau inima. De aci încolo îl găsim practicînd rugbyul la „Sportul studențesc" și mai tîrziu la „Avîntul sportiv" : îl urmărim participînd în echipa națională, timp de 4 ani, la meciurile cu Germania, cu Polonia, cu Anglia și Franța. Îl vedem făcînd bastonadă în școala militară și îndreptîndu-se apoi spre scrimă, pregătit de profesorii Lachèvre și Pipart, satisfăcînd în sfîrșit marea pasiune a micului copil, sădită de lupta cu ciomagul a pîndarilor din Rusănești. Și într-adevăr scrima avea să rămînă pasiunea care-i va umple viața.

După absolvirea școlii militare de educatori fizici, activează ca instructor și mai tîrziu ca profesor de scrimă, între cele două războaie mondiale, predînd scrima în săliile de la Cercul militar și de la Gaz și Electricitate, iar după război, la centrul O.S.P., la Electrica,și la Metalul în București, la Petrolul Ploiești și la Farul Constanța. În acest răstimp a cucerit toate campionatele instructorilor de scrimă, în toate armele. A activat între anii 1928 și 1940 ca antrenor al echipelor naționale de scrimă, deplasîndu-se cu acestea la Varșovia, Praga, Budapesta și în multe alte centre de peste hotare.

Pe lîngă alte merite deosebite în scrima românească, profesorul Ion Popescu s-a relevat și pentru că a fost primul profesor care a introdus sportul armelor albe în rîndurile muncitorilor (la școala de ucenici a Societății de gaz și electricitate) încă din anul 1940, precum și prin faptul că la 23 August 1944, s-a alăturat mișcării sportive în cadrul Organizației Sportului Popular, în calitatea sa de profesor de scrimă.

★

L-am vizitat deunăzi și am stat de vorbă la umbra dudului din curtea locuinței sale din București. L-am întrebat ce părere are despre succesele scrimerilor noștri. Mi-a răspuns cu același optimism și aceeași modestie, care i-au fost caracteristice dintotdeauna : „Mă înalță sufletește, și mă îmbujorez că am contribuit și eu la obținerea lor, sub forma unei picături într-un ocean".

Cornel GEORGESCU

Vești nic tînărul Feliks Stamm, în mijlocul boxerilor polonezi.

Foto : A.S.P. — Varșovia

LEGENDA CELOR 41 DE ANI...

„BOXUL SEAMĂNĂ ATÎT DE MULT CU VIAȚA!"

(Antrenorul polonez de box Feliks Stamm)

Pe peliculă, se destăinuia zîmbitor, afabil. Acum, Stamm era însă, iute, încruntat. Mi-era parcă frică să-l întreb ceva. Îmi dădeam seama că stau față-n față cu unul dintre cei mai mari antrenori ai lumii și-mi părea rău că tace, că nu-l pot scoate din ale lui. Alături, pe pat, Stefaniuk privea prin geam undeva, spre turnul de parașutism. Era evident că elevul nu se ridicase la înălțimea profesorului — și poate asta era și cauza pentru care Stamm era abătut, mîhnit. Vine o clipă — scrie cineva — cînd izbînzile noastre nu mai au darul să ne mulțumească, cînd simțim nevoia să ne lăsăm continuați, să ne trecem în alții, poate în copiii noștri, poate în elevii noștri...

Asistam, probabil, la un asemenea moment, dureros, în care oameni simt nevoia să-și consume amarul, dialogînd numai cu ei înșiși.

...Încercările mele de a înviora discuția erau inutile, și a trebuit să treacă mai bine de jumătate de ceas pînă cînd atmosfera a devenit mai caldă, mai prietenoasă.

— Așadar, panie Feliksie, să tot aveți vreo, — știu eu? — ... vreo 40 de ani de box-! Cum vi se pare toată perioada asta ? E mult, e puțin ?

— *Știu eu? Am să-ți răspund cu cuvintele tale, numai că eu am să mă feresc de semnul întrebării... E mult, e puțin... Ca să fiu sincer, la victorii mi se pare puțin. Așa că aș vrea să mai practic meseria asta cardiacă, cum o numește un prieten, încă vreo 15—20 de ani. La înfrîngeri, însă, mi se pare mult... Dacă m-ai întreba, astăzi, de ce nu mă retrag ți-aș spune că n-o fac pentru că nu pot să plec eu primul de pe o corabie, avariată... Vezi dumneata, noi am adus la București o echipă tînără, foarte tînără, dar n-am cucerit nici un aur, nici un argint. Și e puțin, e tare puțin — și poate că într-un fel mi-e rușine, și rușinea asta mă încrîncenează. Ehe, dacă n-ar fi doctorii ăștia...*

Pentru cîteva clipe am părăsit boxul. Am vorbit despre doctori, despre medicină. Stamm mi-a spus că e bolnav și că nu știe ce are. Doctorii nu i-au spus.

— Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Stamm, ceva care nu ține în mod direct de cariera de antrenor. Ați fost boxer de performanță ? Cîți ani ?

Atunci, în ziua aceea dinaintea finalelor, într-una din camerele hotelului sportiv „23 August" l-am întîlnit, din voia întîmplării, pe cel care ani întregi fusese „omul de colț" al boxului polonez: marele antrenor Feliks Stamm.

Marcat de perpetue emoții violente și de ani, Feliks Stamm mi s-a părut obosit. Știam că medicii îi interziseseră, în termeni drastici, apropierea de ring și că Zenon Stefaniuk, campionul continental al cocoșilor din 1953 și 1955, unul din foștii lui elevi, îi luase locul în colțul careului magic. De fapt, îl cunoșteam pe Stamm dintr-un film. Evident, un film despre box și nu singurul pe care cineaștii polonezi i l-au dedicat marelui antrenor al pugilismului lor, cel despre care Grzegorz Stanski scria nu de mult în „Sport" — Katowice : „Puține sînt figurile din lumea sportului care să se compare cu Stamm în ceea ce privește popularitatea, gloria, autoritatea".

Pentru prima oară, pan Feliks îmi demonstrează că știe să zîmbească. N-apucă însă să răspundă, căci abia ieșit pe ușa Stefaniuk reîntră și ne aruncă o privire rea care, parcă, ne-ar spune să-l lăsăm în pace pe maestru, că e obosit, că n-are chef de interviuri.

„Lasă, Zenon, că nu-s așa ramolit cum crezi tu !" — *Rîde Stamm. Apoi, către mine :*

— *Da, am fost și boxer. Boxer prost ! N-am susținut nici 10 meciuri. Am luat o bătaie soră cu moartea și-am trecut... corzile ringului. Așa că n-ai noroc: eu nu valorez, ca interlocutor, decît în ultimii 32 de ani !*

— 32 de ani?! De ce tocmai această cifră ? — *întreb mirat.*

— *Treizeci și doi de ani?!... 1937. Milano. Primul meu elev, Aleksandr Polus, boxa în finala campionatelor europene cu favoritul galeriei, italianul Cortonesi. Știți cum sînt italienii, exploziv, gălăgioși, încît tie, boxer, îți se pare că îți cade sala în cap, că te copleșește. Ei bine, Polus a intrat speriat — poate avea și de ce — și în prima repriză a fost de vreo două-trei ori la un pas de K.O. A venit pauza, pentru el ca un balsam, pentru mine ca un chin. Eram tînăr, nu știam nici eu prea multe — și totuși trebuia să-i spun ceva. I-am spus. Exact nu-mi mai aduc aminte cuvintele, dar a doua zi un ziarist italian, aflat probabil lîngă colțul nostru, a publicat cu litere uriașe : ..Aruncă-te peste el! Atacă! — iată cuvintele antrenorului Stamm". Polus a cîștigat în fața unei săli de-a dreptul stupefiate. Era prima medalie de aur a boxului polonez și poate tocmai de aceea — deși la o jumătate de oră Chmielewski a cucerit-o pe a doua — mi-e cea mai dragă. Iată de ce îți pomeneam de cei 32 de ani..:*

Împreună cu Stefaniuk, în trei, alături de o sticlă de „Wyborowa" — așezată pe masă mai mult simbolic căci gazdele mele nici măcar n-au făcut gestul de a-și turna în pahar — refacem biografia de antrenor a lui Stamm.

— *În 1952, la Helsinki, Zyamunt Chychla obține prima noastră medalie olimpică de aur. Un nou început. Noi obligații... În fine, 1953, europenele de la Varșovia. Știți, la noi acasă am luat partea leului: 9 medalii, între care 5 de aur. Parcă-mi aduc aminte și acum, — zice Stamm, brusc amuzat, și arată cu mîna spre Stefaniuk — ineînte de finală i-am spus : Zenon, ai cîștigat prima medalie. O meriți, băiete, dar să vedem peste doi ani. Abia atunci va trebui să demonstrezi ce știi... Nu m-am înșelat. Zenon a învins și la Varșovia, și în 1955, în Berlinul occidental. Nu-i așa; Zenon?*

Momentul e dulce. Zenon Stefaniuk, cu cei aproape 50 de ani ai săi, cu un cap mai înalt decît fostul său maestru, pare un copil uriaș care primește, emoționat, laudele profesorului.

Reluăm discuția și încet-încet epuizăm tot intervalul temporal al celor 32 de ani. Praga?— cu doi medaliați cu aur, Pazdzior și Pietrzykowski, Lausanne — cu Adamski, Drogosz și Pietrzykowski, Belgradul — cu Walasek, Moscova — cu Kulej și iarăși, pentru ultima oară, cu Pietrzykowski, Berlinul — cu Kulej; Roma — cu Skrzypczak, Petek și Grudzien... În total, 25 de campioni ai Europei — bilanț pe care, indubitabil, la ora aceasta nu-l poate egala nici un alt antrenor de box amator din lume.

Timpul s-a scurs pe nesimțite... deși discuția durează de mai bine de două ore.

— Panie Feliks, ai iubit și neîndoios, iubești boxul. I-ai dedicat aproape o viață de om. Cu satisfacții, cu neîmpliniri... Explică-ne și nouă mobilul care te-a atras așa de puternic, iremediabil, spre ring...

Răspuns pe loc, cu viteza unei... directe :

— *Frumusețea boxului, pe care, din păcate, mulți n-o prícep. Boxul e, într-un fel, o viață. Toți poeții spun că viața e o luptă, ei bine, boxul e și el o luptă, așa că... Dac-aș mai avea un copil, l-aș învăța box înaintea oricărui alt sport, pentru că — sînt sigur — i-aș da, prin intermediul mănușilor o altă filozofie a vieții. De ce să ne ferim? Viața e dură, plină de surprize nepăcute și, de cele mai multe ori, cei nepregătiți cad, sînt înfrînți... Prin box — prin adevăratul box și nu prin bătaie — înveți să fii calm, să știi să aștepți, să te aperi... Ei, dar cîte nu înveți din box!*

— Și-acum ce faceți, ați pus punct carierei de antrenor ? Considerați că e mult sau puțin ?

— *E mult, tinere, e mult! Toată lumea insistă să rămîn. Dar e tîrziu. După 41 de ani de box, Feliks Stamm a tras cortina. Asta e.*

I-am mulțumit. Le-am strîns mîna pe rînd, întîi lui Stamm, apoi lui Stefaniuk. Cînd să ies, Feliks Stamm m-a strigat, a mai zîmbit o dată, deschis, ca în filmul acela de care vă amintegm, și i-mi-a rîs prin ușa întredeschisă :

— *Să nu uit ! Îți datorez un răspuns : e și mult și puțin...*

Stupefiat, zilele acestea, citesc într-un ziar polonez, pe pagina I : „Elevii lui Feliks Stamm gata pentru meciul cu Elveția".

★

Așadar, bătrîne Feliks, a fost puțin... Legenda celor 41 de ani de antrenorat și a celor 25 de titluri continentale durează... Interviul din iunie a recăpătat, acum, la sfîrșitul lui octombrie un sens. Și poate nu numai unul...

Ovidiu IOANIȚOAIA

RĂSPUNDE Don Poștaș

B. URSULAS, ANINOASA. Steagul roșu s-a întors în divizia A, după un singur an de absență.

IONEL LUCHICI, BOCȘA. Credeam că nu mai există nici o nelămurire în această problemă, după ce am explicat de atîtea ori : „Cupa Jules Rimet" intră definitiv în posesia țării care cîștigă de trei ori campionatul mondial, fie consecutiv, fie ALTERNATIV. Trei țări — Uruguay, Italia și Brazilia — au cucerit de două ori campionatul mondial și așteaptă cea de a treia victorie — o va obține, una dintre ele, la Mexic? — pentru a... nu mai da cupa înapoi niciodată! Iar F.I.F.A. (sau altcineva) va trebui să pună în joc un nou trofeu.

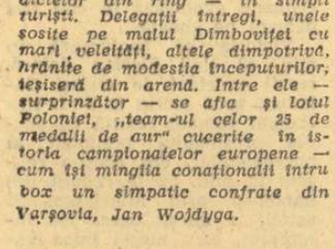

UN GRUP DE CITITORI DIN TG. MUREȘ ne întreabă cine se va califica în turneul final al Campionatului mondial dacă meciul Ungaria — Cehoslovacia, care va avea loc la 3 decembrie, se va termina la egalitate. Regulamentul prevede ca în caz de egalitate după 90 de minute, partida se va prelungi cu două reprize a cîte 15 minute. În cazul că se va menține egalitatea, atunci sorții vor hotărî care dintre echipe se va urca în avionul cu destinația Mexic.

GHEORGHE POP, CLUJ. Scrisoarea dv. nu este clară. Nu înțelegem, de pildă, cîți kilometri ați alergat de la 1 ianuarie 1969? 110 km, chiar la vîrsta dv (58 de ani) nu reprezintă o cifră demnă de consemnat. Sînt convins că mai mult ați alergat, încolo și încoace, după cumpărături ! Presupun, deci, că nu v-ați exprimat bine și aștept o nouă scrisoare.

B. ȘTEFAN, VATRA DORNEI. Dintre reflecțiile trimise sub titlul general de „Sportul și Cosmosul", ne-au plăcut mai mult următoarele două :

HALTEROFILUL : ar dori să ridice halterele, numai în condiții de... imponderabilitate !

ARBITRUL DE BASCHET: a fluierat bucuros primii... pași ai omului pe lună !

MIHAI VLĂDULESCU, COMUNA PRILIPET. În ultimii 10 ani, cu o singură excepție — este vorba de suedezul Ingemar Johansson — titlul de campion mondial la toate categoriile a fost deținut numai de boxeri negri : Floyd Patterson, Sonny Liston, Cassius Clay și cei doi pugiliști care dețin acum, în mod arbitrar, acest titlu, fiecare din ei considerîndu-se „adevăratul campion mondial": Joe Frazier și Jimmy Ellis. Dacă aveam ceva relații la W.B.A., poate că aveam și eu o șansă!

I. COSMA, RÎMNICU-VILCEA. *„Vă trimit aceste 11 epigrame, dedicate fotbaliștilor noștri. M-am oprit la ele, după multe și îndelungi căutări, ștersături".* De ce v-ați oprit ? Continuați să căutați și mai ales să... ștergeți !

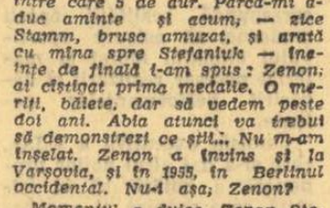

ANATOL FUSULAN, CRAIOVA. *„De aproape 2 ani sînt tatăl unei fetițe care, peste maximum 15 ani va fi în lotul național de junioare la șah. De pe acum, ea știe cum se aranjează piesele de șah și mă corectează atunci cînd, intenționat, amestec piesele albe cu cele negre. Dar, plăcîndu-i șahul și jucîndu-se cu „Revista de șah" nr. 1, pe 1969, a rupt-o".* Dacă aș fi răutăcios, aș spune : o fi învățat să citească! Sper ca redacția, citind aceste rînduri, să vă trimită un alt exemplar, pentru a-i pune la colecție. Eventual, v-ar putea face acest serviciu și unii amatori de șah, mai cu seamă că oferiți, în schimb, numerele 4 și 5 din această revistă,

pe care le aveți în dublu exemplar. Adresa este următoarea: Anatol Fusulan, strada Brazda lui Novac, Bloc D 10, scara 1, ap. 2, Craiova.

Ilustrații : N. CLAUDIU

...VOR...

...dar absolut toți

pînă

ȘI EU VREAU

almanahul sportul